

מיכתבים

סבל, מנקה צואה ושתן ועוד עבודות קשות ורבות אחרות; יש לך מישפחה המחכה לך בבית, אבל עליך לעבוד מישמרות ושעות נוספות רבות בחודש; והנה, מגיע יום המשכורת המיוחלת, ואתה מביא הביתה — שוד ושבר! — סכום נקי של לכל היותר 450 שקלים!

אם אכן יש אחיות שאינן מתפקדות נכון, לדעתי זאת הסיבה העיקרית למחיריים שלהן. אם הצלחתי לשנות את דעתך בקשר למשכורת רות האחיות, תקנא את העוול שגרמת להן — בתוס'לכ, אין לי ספק — באחת מכתבותיך הבאות.

ל"ג, בית החולים גן מאיר, הוד-השרון

יד לקשיש הסובייטי

העיתונות משרתת את המימסד הר"פואי. ואת מי משרת המימסד הרפואי אי עצמו? ("בלי הרדמה", העולם הזה 21.1.87).

גם המימסד הרפואי משרת מישהו. אני נזכר במעשה שהיה בראשית שנות השיבעים, פרשה שאותה פירסם האופויוצ'ינר הסובייטי רוי מדווייד: מומחי גריאטריה רומניים אספו בכובד רשט עשרות קשישים חולים, הכניסו אותם למרסד, שבו העניקו להם טיפול אינטנסיבי בהורקת תאים של עוברי-כבשים ועוד שיטות אופנתיות של מילחמה במחלות הזיקנה. התוצאות היו נהדרות, ועוררו תיקות מפליגות.

מייד הועתקו אותן השיטות בדיוק לקבוצת ניסוי בכרית-המועצות, אולם, למרבה האכזבה — לא חל כל שיפור במצב הקשישים המוסקוואים. הרופאים משתי המדינות הישוו את מימדי צאייהם, ועד מהרה גילו מהו ההבדל בין שני הניסויים. הרומנים טיפלו בקשישים ירודים ומזוהמים, ועצם תנאי המגורים והתזונה הטובה שניתנו להם שיפרו את מצבם הכללי. הרופאים הסובייטים, לעומתם, חזרו לטפל בקשישי הקר-מלין — זיקני הוועד המרכזי וישישי הלשכה הפוליטית — שיש להם ממילא מכל טוב הארץ. הרופאים למדו מאפיזודה זו מה שלמדו על ערכם האמיתי של הטיפולים שנועדו להבטיח נעורייצחה. מדווייד למד ממנה מדוע בכרית-המועצות מופנים תקציבים אדירים, מעבר לכל פרופורציה, למחקר גריאטרי: הפוליטיקאים של תקופת ברז'נייב, שחילקו את עוגת-התקציב, היו זקנים מופלגים, והחברה פשוט דאגה לעצמם: גרעון נפתלי, רמת-גן

(המשך מעמוד 3)
56 נשים ובנוסף לזה גם שם ראש-המשלה היא אשה:
חנה רון, תל-אביב

האיש במדים הלבנים

על זיהויו של כוכב הטלוויזיה פרד גרנדי ("תמרורים", העולם הזה 21.1.87).

שמחתי לקרוא כי גופר סמית מספינת האה"ב (כחיו האורחיים פרד גרנדי), הגיע לקונגרס האמריקאי והוא גם כבר בדרכו לחופה.

סמית-גרנדי (יושב)*
נא לזהות

אבל מרוב לובשי מדים לבנים בספינת האה"ב בה כבר קשה לי לזכור מי מהם הוא סמית-גרנדי. אולי תעזור לי?
רחל אופיר, רחובות

● בבקשה. ראי גולפה.

הכלי של מנחם

על מוסיקאי ממישפחה מפורסמת ("אנשים", העולם הזה 14.1.87).

כמו שהטונים עושים את המוסיקה, כך העוכ"ב דות הנכונות עושות את הסיפור. אפילו במדור אנשים, והעובדות הן:

(א) הכלי של מנחם (בן גולדה) מאיר איננו כינור, אלא צ'לו ולכן הוא צ'לו ולא כנר, כפי שכתבתם.

(ב) שכחתם לציין שאיפה שמנחם מאיר עלה בדרגה זה לא בארץ, מכיוון שלפני כמה חודשים הוא יצא לשהות ממושכת לארצות-הברית. אלא דובנר, רמת-גן

זו אחות וזה שכרה

על העוול הנגרם לאחיות בתי-החוו"לים.

אני מאושפו שנים רבות בבתי-החולים לחוליי נפש. בחודשים האחרונים אני עוקב בעניין רב אחרי המדור בלי הרדמה של הד"ר יולי נודלמן, אשר פתח לפניי אשנב רחב לעולם ולמצאות שלא היו ידועים לי: מצבה הקריטי של הרפואה בארץ.

אני מסכים לכל הקביעות שהופיעו במדור, מלבד אחת — הקביעה הנחרצת כאילו לאחיות לא מגיעה כל תוספת-שכר.

קביעה זו כאבה לי מאוד. יש בה אי-צדק, ואני פונה לד"ר נודלמן: נסה נא לתאר לעצמך שאתה עובד בתור אח בבית-חולים כלשהו; תאר לך שאתה נאלץ לעבוד קשה בתור פועל-תיקוין,

* עומדים: רופא הספינה, דוקטור בריק (ממושקף) והקפטן סטאבינג.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גרנדי 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שנון ♦ רבות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריר, צבי טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ המו"ל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפסת החרו"ש בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר בע"מ, תל-אביב.

קווא יני,

כמה אנשי-ספורט מעולים התמודדו עם הב"עיה הזאת. אישי-איש על פי דרכו. רבים מכתבי-הספורט הידועים ביותר כיום בארץ התחילו ב-37 השנים האחרונות את דרכם במרור-הספורט של העולם הזה.

לפני חודשיים קיבלה על עצמה רנית אנטלר את המשימה, והיא יציבה מדור-ספורט ("חור כרשת") מסוג חדש, כשטח המצומצם העומד לרשותה תרצה לעניין ספורטאים ומי שאינם ספורטאים, לשבור קישרי-השתקה הנהגים בע"תונות-הספורט. לחשוף מה שצריך לחשוף ולספק מידע עדכני חדש, מבלי לחזור על המידע הכלול בשטח העצום המוקדש כיום לספורט בעיתונים הכלליים והמיקצועיים.

כדי לגבש מדור זה, ררשה לה עזרתך. אנחנו מעוניינים במיוחד בהיוון-חזור לגבי מדור זה, בשל התנאים האובייקטיביים הקשים שעמדתי עליהם. אם אינך מתעצל, אנא כתוב לנו. מה אתה מצפה ממדור-הספורט של העולם הזה? איך נראה לך המדור המופיע בעמוד של גליון זה, למשל, או שהופיע בגליונות קודמים?

מה חסר, לדעתך? מה מיותר? מה כדאי להרסיף? מה כדאי להשמיט?
גלויות ומיכתבים שלך על נושא זה יתקבלו בתודה מיוחדת.

פסים שחורים

שבוע שעבר היה לנו יכוח מצפוני בתוך המערכת.

צוות העולם הזה נלווה לשופט. שביקר במוסר רוחמה לילדים, מפגרים, במיסגרת המישפט הידוע. צלם-מערכת צילם את החוסים, היו אלה תצלומים מוזעזעים למדי.

כמה מחבריה-המערכת הציעו להסתיר את פניהם של החוסים בפסים שחורים. על כך היה נושח הוויכוח. לבסוף התקבלה הדיעה החפוכה, וגם אני תמכתי בה.

נהוג להסתיר בפסים שחורים את פניהם של חשודים בפשע, שאין לזהותם מפני שפישעם טרם הוכח, או פניהם של אסירים בבתי-הסוהר, המתביישים בעונש שחוטל עליהם.

ה"מפגרים" אינם כאלה, אין הם אשמים במ'צבם. הם לא עשו כל רע. אין כל בושה במום שלהם, אם מיישפחותיהם מתביישות בהם, הרי זה רע. שום סטיגמה אינה צריכה לדבוק בחוסים או במיישפחותיהם.

נרמה לי שהסתרת פניהם של ה"מפגרים" בפסים שחורים תשרת מטרה שלילית רווקא: הנצחת הדיגשה שיש משהו מביש במצבם, ומכאן הנצחת הקיפוח וההעלמה, שאינם מאפשישם לחברה הישראלית להקריש להם את המשאבים הדרושים, כנאה בחברה הומאנית.

מדור הספורט היה תמיד אחד המדורים הבעייתיים בעולם הזה.

יש לכך סיבות אובייקטיביות. ראשית: מועד הופעתו של העולם הזה באמצע השבוע. אינו נוח מבחינת הסיקור הספורטאי. במועד זה כבר דיווחו העיתונים כהרבה על אירועי-הספורט של סוף-השבוע הקודם. שנית: כשאר אמצעי-התיקשורת יש מבל כזה של דיווח ספורטאי, עד כי נרמה שכל המוסיף גורע.

מכאן בעייתנו: להניש לך מדור-ספורט ש"עניין אותך, שתרצה לקרוא אותו, שלא יחזור על

כתבת אנטלר
אשה ברשת

דברים שכבר קראת ושמתע, שיוסיף לך מידע, ושיהיה מיקצועי.

על כך נוסף צורך שני: שום מדור בעולם הזה אינו ערוך רק לאנשי-מיקצוע ולחובבי השטח שהוא עוסק בו. מדור הקולנוע של עונה פייגור, למשל, עומד על רמה מיקצועית גבוהה ביותר, אך הוא עשוי כך שגם מי שאינו איש-מיקצוע בקולנוע יהיה מעוניין לקרוא. מדורו של נתן זך הוא מדור רבי-יוקרה בחוגי הסופרים והמומחים לסיפורות, אך הוא כתוב לכל אדם שיש לו עניין בסיפורות ומתרבות ככלל. מדורו של הד"ר יולי נודלמן מעניין (ולעיתים קרובות מס' עיר ומרגיז) את הרופאים, אך הוא כתוב לכל צרכן-רפואה, כלומר — לציבור כולו.

והי גם הררישה ממדור-הספורט, הוא צריך להיות בעל רמה מיקצועית מעולה, כך שחובבי-ספורט מושבעים ימצאו בו עניין, אך הוא צריך להיות די מעניין כדי שגם מי שאינו מעוניין במיוחד בספורט יקרא אותו בהנאה.

מאגרות הפלמ"ח

המדפדף בגליונות העולם הזה מלפני 25 שנה. מוצא בהם לא רק מאגרות התיאטרון העברי (הערך לם הזה 21.1.87), אלא גם סיפורים רים מתחומי פעילויות אחרים, שכבר הפכו מזמן לאגדות, כגון זאת שמורסמה בגליון העולם הזה השבוע לפני 25 שנה:

בשעת מישחק כדורגל בתל-אביב נזכר השבוע שאול ביבר בשליחתו הפלמ"חית במחנות-הפליטים (היהודים שהוגלו על-ידי השילטונות הכריטיים מן הארץ, אחר שניסו להעפיל אליה באופן לא-חוקי). ביבר, שחיבב כדורגל כבר אז, אירגן תחרות בין אנשי המד נות ואנשי הפלמ"ח ודאג לפירסום הודעה מתאימה, בזו הלשון: "ביום השבת תתקיים תחרות כדורגל: הפלמ"ח נגד שארית-הפלמ"ח".